

Yapılan açıklamaya göre TKP, Sol Parti ve EMEP arasındaki ittifak görüşmeleri –aralarındaki ayrılıklar bilinerek- belirli bir aşamaya ulaşmış. Bu sırada Selahattin Demirtaş'ın yaptığı bir başka ittifak çağrısı ise TKP adına konuşan kişiyi “rahatsız etmiş”.

Bu rahatsızlığı anlamak mümkün değildir. İttifak çağrısı yapmak ve bununla ilgili görüşmelerde bulunmak ne TKP'nin ne HDP'nin ve ne de başka bir partinin tekelinde değildir. Her örgüt kendi anlayışı uyarınca ittifak çağrısı yapabilir ve ilgili taraflarla görüşmeler yürütebilir. Bu konuda rahatsız olunacak bir şey bulunmasa gerektir.

Bence TKP'nin duyduğu rahatsızlık HDP'nin adına Demirtaş'ın kendi anlayışınca ittifak çağrısı yapmasından kaynaklanmıyor. Hakkıdır, yapabilir! Rahatsızlık bu çağrının belirli bir ilerleme göstermiş üç parti arasında ittifak görüşmesinde çatlak yaratmasından kaynaklanıyor.

Bu çatlağın önceki seçimlerde de HDP ile yan yana görünmemeye özellikle dikkat etmiş Sol Parti'den kaynaklandığını sanmıyorum.

Yıllarca gerek örgütler gerekse de federasyonlar düzeyinde sayısını bilemediğim kadar ittifak görüşmesine katıldım, katılmadıklarımın da ayrıntılı bilgi sahibi oldum. Birileri açık tutum belirleyince “proletarya sosyalistleri”nin nasıl davrandıklarını biliyorum.

Kendi sorunlarıdır, “sınıfsal birliktelik”e büyük umut bağlayanlar düşünsün...

İşçi sınıfı Marksizm tarafından kendisine atfedilen özelliklere sahip değildir. Bırakın insanlığı, kendini bile kurtarabilecek kapasiteye sahip değildir.

20. yüzyıl tarihi yeterli kanıttır.

Rus devriminde, Çin devriminde, Bulgaristan devriminde, Küba devriminde kent ve özellikle kır küçük üreticiliği en az işçiler kadar ve genellikle de onlardan büyük rol oynamıştır. Küçük üreticilik sosyalist devrimin önemli bir gücüdür.

Konuyu önceki yazılarda yeterince açıkladığımı sanıyorum, keza videolarda da...

20. yüzyıl tarihi bu gerçekliği yeterince gösterdiği gibi, günümüzde de yeniden ve yeniden sergilemeye devam etmektedir.

Anlamak istemeyen anlamayabilir tabii...

Onların anlamamasıyla gerçek değişmiyor.

İşçi sınıfının –tarım işçileri dahil- genel olarak emekçiler arasında ayrıcalıklı bir konumu yoktur. Böyle olmadığını yıllardan beri gösterdiği gibi son 30 yılda işçi sınıfının değişen yapısıyla birlikte iyice göstermektedir.

Eskiden “tamam ama küçük üreticilik parçalıdır” denirdi. Şimdi fabrika işçileri de aynı durumdadır. 5000 kişilik işyerleri tarihe karışmıştır. İşçi sınıfının toplu davranabilme özelliği büyük oranda gerilemiştir.

Yeri gelmişken TİP’in yaptığı genel grev çağrısının tek kelimeyle komik olduğunu belirtmem gerekiyor.

Çağrıyla genel grev olmaz. Sendikalaşma oranının yüzde 10 bile olmadığı bir ülkede hiç olmaz.

Rosa Luxemburg'a kadar gitmeyin, ilginiz varsa eğer son genel grev örneklerini inceleyin. Bunlar Fransa ve Yunanistan'da yapılmıştır. Sadece fabrika işçilerini değil, daha geniş kesimi kapsamıştır.

Bu ülkelerde genel grev hakkı vardır ama mesela Almanya'da yoktur.

Kaç üyesi varsa artık sendikalarda ve özellikle de işyerlerinde örgütlü olmadan genel grev çağrısını duyan bile olmaz.

Nitekim bizde de böyle olmuştur.

Bu tür boş çağrılar yapmanın tehlikesi, tekrarlanması durumunda bir süre sonra kimsenin bunu ciddiye almayacak olmasıdır.

Kavramları yıpratmamak gerekir, öyle değil mi?

Bazı arkadaşların TKP-SP-EMEP arasındaki ittifak görüşmelerine neden kızdıklarını da anlayabilmiş değilim. Haklarıdır, yapsınlar!

Benzerlerin aynı yerde toplanması iyidir.